

1943

1983

**Відзнака - тризуб на шап-
ку для вояків Дивізії, уве-
дена генералом П. Шан-
друком в квітні 1945 р.**

**40-ЛІТТЯ
УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ
У
ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ
СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ ВОЯКІВ
і
БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ ПЕРШОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ**

1943 — 1983

**40th ANNIVERSARY REUNION
UKRAINIAN CANADIAN VETERAN'S ASSOCIATION**

**Eastern Canada Executive
and**

**BROTHERHOOD OF VETERANS OF FIRST DIVISION
OF UKRAINIAN NATIONAL ARMY**

Toronto, 11 червня 1983 р. — June 11th, 1983, Toronto

**SHERATON CENTER,
Dominion Ballroom, 123 Queen St. West**

UKRAINIAN CANADIAN SERVICEMEN'S ASSOCIATION

(Active Service Overseas)

Patron: **Susan Lady Tweedsmuir**

The UKRAINIAN CANADIAN SERVICEMEN'S ASSOCIATION (Active Service Overseas) was founded at the first Get-Together held Christmas (January) 1942 in Manchester. Our hosts were the small Ukrainian Community there organized into the UKRAINIAN SOCIAL CLUB, Cheetham Hill Road. One of the decisions made at the founding meeting was to organize as soon as possible a CLUB in London, England, which would be much more central and convenient for all three Canadian Services (Army, Air Force and Navy) since the largest concentration of Canadian troops was in Southern England and communications from all parts of the British Isles to London were practical and very convenient. This assignment was undertaken by the elected President-Corporal (at that time) Bohdan Panchuk (Saskatoon), Secretary-Private (at that time) Helen Kosizky (Calgary), and Historian LAC (at that time) Steve Kalin (Hafford). The executive carried out the assigned mission and located a premises at The Vicarage, 218 Sussex Gardens, Paddington, W.2. A Get-Together was called for August, 1943 in order to officially open and dedicate the U.C.S.A. Services Club in London. The get-together was held at the Canadian Legion Services Club, Cartwright Gardens 1 August, 1943 - 40 years ago. Above is one of the many pictures taken at that time by the Public Relations Branch Canadian Military Headquarters. At the head table from left to right are: Pte Andrew Nykoluk (Toronto), Pte Michael Turansky (Saskatoon) LAC Ludwig Wojcichowsky (Yellow Creek, Sask.), Corporal Bohdan Panchuk (President-Saskatoon), Pte. Helen Kosicky (Secretary-Calgary), Sergeant (at that time) Steve Davidovich (London), Lieut. V.H. Kupchenko (Edmonton), Cpl Ann Crapleve (Winnipeg). An Orthodox Church Service was held at St.Sophia Greek Orthodox Cathedral conducted by Archimandrite Father James Virvos. There were already over 600 members enrolled in the U.C.S.A.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ ВОЯКІВ ЗАОКЕАНСЬКОЇ АКТИВНОЇ СЛУЖБИ

Товариство Українських Канадських Вояків заокеанської активної служби засновано на першій товариській зустрічі, яка відбулася в м. Манчестері, в Англії, в січні 1942 року. У Манчестері нас гостила мала українська громада, яка була згуртована в Українському товариському клубі (Чітам Гілл Роуд).

На основуючих зборах прийнято рішення, щоб якнайскоріше заснувати наш Клуб в Лондоні, Англія, який матиме центральне й вигідніше положення для канадських суходільних, повітряних і морських збройних сил. Тому що найбільша концентрація канадських військ була на півдні Англії, до Лондону можна було легко дістатися. Це завдання взяла на себе вибрана управа: десятник (в той час) Богдан Панчук (Саскатун) — президент стр. (в той час) Галина Косицька (Калгарі) — секретар та історик Лас Степан (Гаффорд).

Управа виконала це завдання й знайдено приміщення у вікаріяті, 218 Суссекс Гарденс, Паддінгтон. Скликано збори-зустріч в серпні 1943 року для офіційного відкриття Клубу в Лондоні. Збори відбулися 1 серпня 1943 року — 40 років тому — в залах Канадського Легіону, Картрайт Гарденс.

На світлині вгорі, одній з багатьох, які знімала Канадська головна квартира, сидять за головним столом від ліва: стр. Андрій Николок (Торонто), стр. Михайло Турянський (Саскатун), Лас Людвиг Войціховський (Єллоу Крік), десятник Богдан Панчук (Саскатун) — президент, стр. Галина Косицька (Калгарі) — секретар, сержант Степан Давидович (Лондон), лейтенант В. Г. Купченко (Едмонтон), десятник Анна Гойлев (Вінніпег).

Архимандрит о. Дж. Вірвос відправив Службу Божу в греко-православній катедрі св. Софії. В той час Товариство мало понад 600 членів.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА НА ПОШАНУ ПОЛЯГЛИХ
УКРАЇНЦІВ-КАНАДЦІВ, ВОЯКІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ КАНАДИ
Неділя, 5 жовтня 1980 р.

У першому ряді: о. митрат І. Татарин, полк. В. Яремко, офіцер кадет О. Кобилянський, ген. бригадир Ст. Андруник, посадник Етобіко Д. Флін, владики УКЦ Кир Ісидор Борецький і мит. протоієрей Боднарчук з УПЦеркви.

С Л О В О З НАГОДИ РІЧНИЦІ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ “ГАЛИЧИНА”

Перечитуючи Св. Письмо, ми дивуємося, як багато разів ізраїльський нарід, в якому Бог здійснив свій плян спасення світу, мусів боронити свою землю і свою велику спадщину, вживаючи до цього військової оборони чи пригтовляючись до оборонної війни з напасниками. Були це болючі, часто трагічні конечності, в яких також помагав сам Бог, щоб рятувати своїх дітей, щоб боронити мир, правду, свободу і справедливість. В цілій історії людства війни є сумним спомином і трагічними подіями, а при тому свідоцтвом про нашу грішність, яка проявлялась у злобі, ненависті, самолюбстві, загарбництві і жорстокості. Слабші народи зі своїми Божими дарами мусіли не раз криваво боронитись перед хижими наїзниками. Поневолені народи змагались деколи століттями, щоб могли в мирі і справедливості жити свобідно на своїй землі. Загроза війни постійно, як тая тінь, йшла по історичних дорогах всіх народів. Тому й II Ватиканський Собор, на вигляд постійного жакливого марива воєн у світі, сказав своє слово науки: “Отож, доки існуватиме загроза війни і не буде відповідної міжнародної влади, забезпеченої успішною силою, доти не можна буде відмовити урядам права на слухну оборону, якщо будуть вичерпані всі засоби мирової угоди... Але інше діло вести мілітарні акції для слухної оборони народу, а інше — бажати підкорювати собі чужі нації” (“Радість і надія” ч. 79). Є природне право на оборону, чи то для поодинокі особи, чи для народу. Застосування цього права, на жаль, відбуватиметься доти, поки людство не збагне великої правди, що всі ми Божі діти, і що “тут на землі не маємо постійного місця, а до вічного прямуємо” (Євр. 13,14).

До чоґо звертаю ці мої слова? В останній світовій війні зударились між собою дві жорстокі сили за панування над Европою та світом, запалили военний вогонь на нашій Батьківщині та через довгі роки нанесли їй жакливу руїну. Обидві ці сили проголошували свої нелюдські науки про нову людину, про новий лад серед народів, але ні одна з них не оснувала своїх засад на Божій правді. Наґоду їхнього зудару використав наш нарід, щоб стати в обороні своєї землі, з бажанням здобути волю і стати господарем у своїй хаті і на своєму полі. До цього потрібно було створити засоби самооборони як вияв спротиву проти столітньої неволі і рабства.

Минулого року ми згадували постання Української Повстанської Армії, що була всенародною збройною силою у боротьбі проти наїзників за самостійну державу і своїм героїством та жертвою крови на вівтарі любови Бога і Батьківщини творила легендарний прямо епос ще довгі роки після закінчення війни. В 1943 році у складній военній ситуації на нашій землі витворилася нова можливість творення наших

військових формацій з модерним військовим вишколом, і постала Українська Галицька Дивізія, яка під кінець війни стала основою Української Національної Армії як її Перша Дивізія, в склад якої входили вояки з усіх українських земель. Продовжуючи славу традицію Українських Січових Стрільців, на зміну батькам йшли їхні сини, щоб з поміччю св. Юра і Пречистої Матері “підняти червону калину” — символ потоптаної нашої Батьківщини. Їхня ціль не була будувати “нову Європу” чи служити новому наїзникові, а у слушний час на згрищах обидвох імперій творити свою нову державу. Про це виразно говорять історичні документи і знають ті, проти кого ця військова частина була поставлена.

Цього року клонимо наші голови перед тими, що в молодечому запалі голосились добровольцями, щоб здобути для свого народу те, чого століттями не змогли здобути для своєї Батьківщини їхні батьки і прадіди. Багато з них віддали своє життя на фронті у бою під Бродами і по різних країнах свого відступу на Захід. Перед собою мали вони єдину ціль — воля своєї Батьківщини, без всякого ворога і супостата в ній. Хоч їхнє становище було безвихідне, вони не захитались до останку, і це вміли оцінити ті, що їх гуманно прийняли в свій полон. Сьогодні по всіх поселеннях вони далі є прикладом вірності Україні, любові до неї і своєї вірності найвищим ідеалам, за які вони боролися зі зброєю в руках.

Був би нікчемний нарід, коли б не шанував своїх героїв, своїх вояків, що хотіли для нього волі, щастя і добра і за це готові були віддати і своє життя. Кожний народ буде пам'ятники для загиблих у війнах; у кожній державі є пам'ятники “Невідомому Воїнові”; кожний нарід згадає з вдячністю тих, які дали себе в жертву за нього. Робім це постійно і ми, як робили досі. Нехай згадка про Українську Галицьку Дивізію живе постійно з нами як велике свідцтво наше перед народами, що ми прагнемо волі, державности і за це готові на найбільші жертви, щоб правда, справедливість і мир були і на нашій землі, яку дарував нам Бог. Згадаймо щирими молитвами усіх загиблих за волю України і її Церкву. Працюймо так, щоб їхня жертва не була тільки спомином для нас, але бажанням здобути те, за що вони загинули. Шануймо великі дні нашої історії, щоб від них учитись: “Пом'янув я дні давні і повчився з усіх діл Твоїх” (Пс. 142,5).

Благословення Господнє на Вас!

† Йосиф
Патріарх і Кардинал

Дано в Римі
при патріяршому соборі Св. Софії,
дня 15-го квітня, 1983 року.

STATEMENT ON THE ANNIVERSARY OF THE FOUNDING OF THE UKRAINIAN DIVISION “GALICIA”

Reading the Holy Scriptures, we wonder at the number of times the Israelites, the people in whom God realised his plan to save the world, had to defend their land and great heritage using military means and preparing for defensive wars against their aggressors. These were painful and often tragic necessities in which God Himself helped to save His children and to defend peace, truth, freedom and justice.

In all of human history, wars are tragic events and sad memories, as well as evidence of our sins of evil, hatred, egoism, conquest and ruthlessness. The weaker nations, with whatever talents God gave them, have had to defend themselves many times against their rapacious aggressors. The oppressed people mobilised, sometimes for centuries, in order to be able to live freely in peace and justice in their own land. The threat of war casts a shadow over the fate of all nations. That is why Vatican II, in the face of continual wars throughout the world made the following statement:

As long as the threat of war exists and there is no responsible international body insured with the necessary forces, one cannot deny individual governments the right to defend themselves after all means of peaceful reconciliation have been exhausted. However, it is one thing to defend one's nation militarily and something altogether different to subjugate another nation. (**Joy and Hope, No. 79**).

Individuals and nations alike have a natural right to defend themselves. Unfortunately, this right will be exercised as long as humanity does not understand the great truth that we are all God's children and that “here on earth we have no permanent place, but strive for the eternal” (Israelites 13, 14).

To what are these words directed? During the last World War, two ruthless forces clashed over the domination of Europe and the world, spreading the flames of war over our homeland and bringing ruin and destruction for many years afterwards. Both powers proclaimed their inhumane theories about the new man and the new international order, but neither of them based their positions on God's truth. Our people took advantage of this conflict to rise up in defense of their land in the hope of gaining their freedom and becoming masters in their own land. For this it was necessary to create the means for self defense and active opposition to centuries of slavery and subjugation.

Last year we commemorated the formation of the Ukrainian Insurgent Army, a popular armed force which struggled against the invaders and for an independent state, and which by its heroism was sacrificed on the altar of love for God and country. The Ukrainian Insurgent Army became a legendary epic for many years after the War.

In 1943, in the midst of a complicated military situation in our country, a new opportunity to create our own, properly equipped and trained military formations arose. From this arose the Ukrainian Galician Division, which by the end of the War became the First Division of the Ukrainian National Army, and which was made up of soldiers from all parts of Ukraine. In the tradition of the Ukrainian Sich Riflemen, sons followed in the footsteps of their fathers, and with the help of St. George and the Blessed Virgin Mary raised up the red **kalyna** — symbol of our oppressed homeland. Their aim was not to build a “New Europe” or to serve the enemy, but at the opportune time to create our own new state on the ruins of both empires. Historical documents testify to this clearly, and this fact is well known by those against whom this military formation was organised.

This year we bow our heads to those who, in their youthful enthusiasm, enlisted in order to win for their people that which for centuries their fathers and grandfathers had not attained. Many of them gave up their lives on the front, in the battle of Brody and in different countries during their retreat to the West. They had one goal in mind — the liberation of their homeland from all enemies and adversaries. Although their situation was hopeless, they never wavered. Those who took them humanely as prisoners of war judged them favourably for this.

In all of the countries of their settlement today, they stand as an example of fidelity to Ukraine, love for it and commitment to the highest ideals for which they fought with arms in their hands. Only a wretched nation would not honour its heroes, its soldiers who wanted freedom, happiness and good for them and who were prepared to give up their lives. Every nation builds monuments to those who died in war; in every state there are statues to the Unknown Soldier; people remember with gratitude those who gave up their lives for them. Let us continue to do this as we have in the past. May the memory of the Ukrainian Galician Division live always among us, as a great example to other peoples that we seek freedom, statehood and are prepared for the supreme sacrifice to gain truth, justice and peace in our land, which was given to us by God.

Let us remember in our prayers all who died for Ukraine’s freedom and for its Church. Let us work so that their sacrifice will not only be a memory, but also a desire to attain that for which they perished. Let us honour the great days of our history and learn from them: “I remembered the days of old and learned from all of Your deeds” (Psalms 142, 5).

God’s blessing upon all of you.

† Yosyf
Patriarch and Cardinal

ГЕНЕРАЛ — ПОЛКОВНИК ПАВЛО ШАНДРУК

Ген. Шандрук народився 28 лютого 1889 р. в Борсуках на Волині. Від 1911 до 1917 служив в російській царській армії, в 1913 р. закінчив Алексєєвську військову школу в Москві. В 1917 р. вступив до української армії, де в Запорізькому корпусі та Третій (залізній) дивізії займав відповідальні командні пости. В 1919 р. отримав рангу генерала бригади.

Після війни був у польському полоні, а згодом вступив до польського війська, в якому закінчив школу генерального штабу. У німецько-польській війні командував 29-ою бригадою і за це Польський уряд в емігрі нагородив його хрестом "виртуті милітарі". Був у німецькому полоні до 1941 р.

Наприкінці 2-ої світової війни ген. Шандрук бере активну участь у формуванні Української Національної Армії і в березні 1945 р. стає її командувачем, рівночасно займаючи пост голови Українського Національного Комітету. Помер 15 лютого 1979 р. в США. Написав спогади в англійській мові.

COL - GENERAL PAVLO SHANDRUK

Gen. P. Shandruk was born on February 28, 1889, in Borsuky, Volyn, Ukraine. From 1911 to 1917 he served in the Russian Imperial Army; in 1913 graduated from Alexis' military school in Moscow.

During the Ukrainian War of Independence (1917-20) he was commander-in-chief of the Zaporozhian Corps and Third (Iron) Division of the Ukrainian National Republic. After the 1st World War he was Polish P. O. W. Later he joined the Polish Army and graduated from the Polish military academy for senior officers and commanded the 29th Brigade in the battles with the invading Nazi forces in 1939. For this the Polish Government in Exile awarded him the "Virtuti Militari" Cross — the highest Polish award for gallantry. Taken prisoner of war by Germans, he was held in captivity till 1941.

During the 2nd World War he became active in organizing the Ukrainian National Army in Germany and in March 1945 he became S. O. with the rank of Lieutenant. Gen. Shandruk died in U.S.A. on February 15, 1979.

He is the author of his memoirs "Arms of Valor" in English Language.

Павло Шандрук

Генерального Штабу Генерал-Полковник
Командант Української Національної
Армії і Командант 1-ої УД УНА

BRIGADIER GENERAL STEPHEN F. ANDRUNYK

Stephen F. Andrunyk was born in Alvena, Saskatchewan. Upon graduation from the Saskatoon Teachers College in 1941 at the age of 18, he taught public school for one year before enlisting as a private soldier in the Canadian Infantry Corps. In 1943 he was selected for officer training and graduated from the Officers Training Centre in Victoria, B.C., with the rank of Lieutenant. After field training in England served as a platoon commander in Italy and Northwest Europe until the end of the Second World War.

After the war he served as a senior training advisor to the Tanzanian Peoples Defence Forces; Canadian liaison officer with the American Forces in Alaska, staff officer with the British War Office, Canadian Forces Attache in Warsaw, Poland, and the commanding officer of the 2nd Battalion, The Queen's Own Rifles of Canada, retiring in Sept. 1980 in the rank of Brigadier General.

Stephen F. Andrunyk was admitted to the Order of Military Merit in December 1975 for his outstanding contribution to the Canadian Armed Forces. He is also an officer in the Order of St. John and he holds the Canadian Forces Decoration with two bars.

ГЕНЕРАЛ БРИГАДИР СТЕПАН Ф. АНДРУНИК

Ген. Андруник народився в Альвені, Саскачевані. В 1941 р. закінчує вчительську семінарію і вчителює один рік. Зголошується до піхоти і в 1943 році вибраний до старшинської школи в Вікторії, БК, яку закінчує з рангою лейтенанта. Після дальшого вишколу в Англії проходить бої, як командир чоти, в Італії і північно-західній Європі.

Після війни деякий час виконує службу старшого інструктора при Танзанійських народних збройних силах в Африці; був зв'язковим старшиною до американського війська в Алясці, штабним старшиною в Британських міністерстві оборони; військовим аташе в канадській амбасаді у Варшаві, в Польщі, командиром 2-го батальйону Королівських стрільців в Канаді. Перейшов у відставку в вересні 1980 р. в ранзі генерала бригади.

Ген. Андруник є членом Ордена військових заслуг, Ордена св. Івана і нагороджений канадським відзначенням з двома прямиками.

BRIGADIER GENERAL МУХАЙЛО КРАТ

General Mykhailo Krat was born in Hadiach, Ukraine, Aug. 6, 1892. In 1908 he joined the Cadet Corps of the Russian Imperial Army and in 1911 graduated from the Military Officers' School. In 1917 — he was the commanding officer of the 93rd Infantry Regiment.

During 1917-1920 he served with the Ukrainian Army and was deputy commander of the IInd "Zaporiska" Division during the First Winter Campaign. 1919-1920 he was deputy commander of the Special Cavalry Division and in 1920 a member of Ukrainian Military Mission to the Russian Army Headquarters.

In 1945 he was member of Staff of the Ukrainian National Army with the rank of colonel and in April 1945 became the Commander of the First Ukrainian Division, Ukrainian National Army with the rank of Brigadier General. Died in USA 1979.

ГЕНЕРАЛ МИХАЙЛО КРАТ

Генерал Михайло Крат народився в Гадячі 6 серпня 1892 р. В 1911 р. закінчив офіцерську школу в російській царській армії, а під час 1-ої світової війни командував 93-ім полком.

Під час визвольної війни був начальником штабу Запорізької дивізії у Першому зимовому поході та начальником штабу Кавалерійської дивізії. У 1920 р. член української військової місії до головної квартири російської армії.

В 1945 р. увійшов у склад штабу Української Національної Армії, в ранзі полковника, а в квітні того року був назначений генералом П. Шандруком на командира 1-ої УД УНА; пізніше був командантом табору полонених в Італії. Лицар Залізного Хреста, кавалер орденів Симона Петлюри, св. Георгія, Сербської зізди та інших відзнак. Помер в США в 1979 р.

BRIGADIER GENERAL JOSEPH R. ROMANOW

Brigadier General Joseph R. Romanow was born in Saskatoon, Saskatchewan in 1921. In April of 1940 he joined the Royal Canadian Air Force. After serving in Debert Nova Scotia where he flew Hudson aircraft he was transferred to England where from October 1943 till the end of World War II he flew Dakotas (DC3). Upon his return to Canada in 1946 he studied at the University of Saskatchewan graduating in 1950 with a B.Sc. in Engineering. After returning to RCAF he was the Head of the Aeronautical Support Equipment Engineering Section in Ottawa. He also studied at the Cranfield Institute of Technology in England where he received his Master of Science degree.

In 1970 he was promoted to the rank of Brigadier General and posted in Germany as the Chief of Staff for Logistics, Personnel and Administration, and as Senior Canadian representative at the NATO Headquarters.

In 1975 he was made by Her Majesty Queen Elizabeth the Second a Commander of the Order of Military Merit — the highest peacetime military honour.

Before retiring in August 1976 he was the Director General of Organization and Manpower with the National Defence Headquarters in Ottawa.

ГЕНЕРАЛ БРИГАДИР ЙОСИП Р. РОМАНІВ

Ген. Романів народився в Саскатуні в 1921 р. В 1940 р. він вступив до Канадських Повітряних Збройних Сил і після вишколу в Новій Шотландії перенесений до Англії, де від жовтня 1943 до кінця війни літав літаками "ДСЗ". В 1946 р. повертається до Канади й закінчує Саскачеванський університет з дипломом інженера. Опісля в Канадських Повітряних Збройних Силах очолює інженерну секцію в Оттаві. Студіює в Краффілдській політехніці в Англії, де здобуває диплом магістра.

В 1975 р. підвищений до ранги генерала й займає пост начальника штабу постачання, персоналу й адміністрації в Німеччині; рівночасно є представником до головної квартири НАТО.

В 1975 р. королева Єлисавета II іменувала його командиром Ордену військових заслуг — це найвище військове відзначення у мирному часі. Перед переходом у відставку він був генеральним директором організації і персоналу в Головній квартирі Національної оборони в Оттаві.

ЗВЕРНЕННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ 1-ої УД УНА

40 років тому, 28 квітня 1943, бажання українського народу мати свої збройні сили знайшли часткове здійснення, коли проголошено творення дивізії "Галичина", української військової фромації, та набір добровольців до неї для боротьби з ворогом України — комуністичною Москвою.

Так, як їхні попередники, Українські Січові Стрільці починали в чужій уніформі, але з ясною метою — здобути українську державу — на заклик зголосилося 80 тисяч молоді і вояків: студентів, учнів, сільських хлопців, старшин Армії УНР і УГА, інтелігенції, робітників.

На своєму бойовому шляху — оборона Тернополя, битва під Бродами, бої під Банською Бистрицею та Фельдбахом — Дивізія сповняла з честю свої бойові завдання. На цьому довгому шляху — від ланів Поділля, почерез Карпати, Татри, Альпи і Таври — полягли тисячі старшин і вояків Дивізії; знову тисячі вояків поповнили лави Української Повстанської Армії і разом з бійцями-уністами зводили бої до останньої можливої години.

В 1945 році, на фронті, вояки Дивізії склали присягу перед командувачем Української Національної Армії, генералом Павлом Шандруком: "Всемогучому Богові перед Святою Його Євангелією, животворящим хрестом, не шкодуючи ні життя, ні здоров'я, скрізь і повсякчасно під українським національним прапором боротися зі зброєю в руках за свій народ і батьківщину Україну"...

Згадуючи ці факти, впродовж цього 1983 року, ми спільно з українською громадою відзначимо 40-ліття творення Дивізії і вшануємо пам'ять всіх її поляглих вояків, що пішли боротися за українську справу в тих важких для українського народу часах.

За Головну Управу:

д-р М. Малецький, голова

Р. Колісник, секретар

**THE CENTRAL EXECUTIVE OF THE BROTHERHOOD
OF THE FIRST DIVISION
OF UKRAINIAN NATIONAL ARMY.
TO ALL MEMBERS OF UKRAINIAN COMMUNITY, OUR
APPEAL!**

40 years ago, on April 28 1943, the everlasting dream of Ukrainian people to have their own armed forces, was partly realized, when volunteers enlisted in the newly created Ukrainian military formation, Division "Halychyna", to fight the eternal enemy of Ukraine, the Soviet Communist Moscow Oppressors. This newly formed "Division Halychyna", continued in the tradition of their forefathers "Ukrainski Sichovi Strilci", (who also served in a foreign uniform in the first world war) but with the same clearly defined goal, — to fight for the creation of an Independent Ukrainian Nation.

80,000 soldiers & youth; students, villagers, former officers of U.N.R. and U.H.A., intelligentsia, and workers, answered the call to arms. On all the battlefields, from the defence of city of Tarnopol, the epic battle of Brody, to the fields of Banska Bystrycia and Feldbachs, our Division fought bravely and with honour, fulfilling their pledge to our military banners.

On the long path of retreat, from the fields of Podillia, through the Carpathian mountains, the passes of Tatra and Alps, and the Tavrian ridges, thousands of officers and soldiers of Division Halychyna died.

Thousands of survivors then joined the fighting ranks of our Ukrainian Insurgent Army, and jointly with our brave U.P.A. soldiers fought fiercely on all fronts to the bitter end.

On the battlefield, in 1945, warriors of our Division swore a solemn oath before the Chief Commander of the Ukrainian National Army, General Pavlo Shandruk: "We swear on the Holy Bible and life-giving Holy Cross, to our Almighty God to fight always and everywhere under the banner of free Ukraine, for our Nation, our Motherland, and if necessary we are ready to sacrifice our lives for this cause".

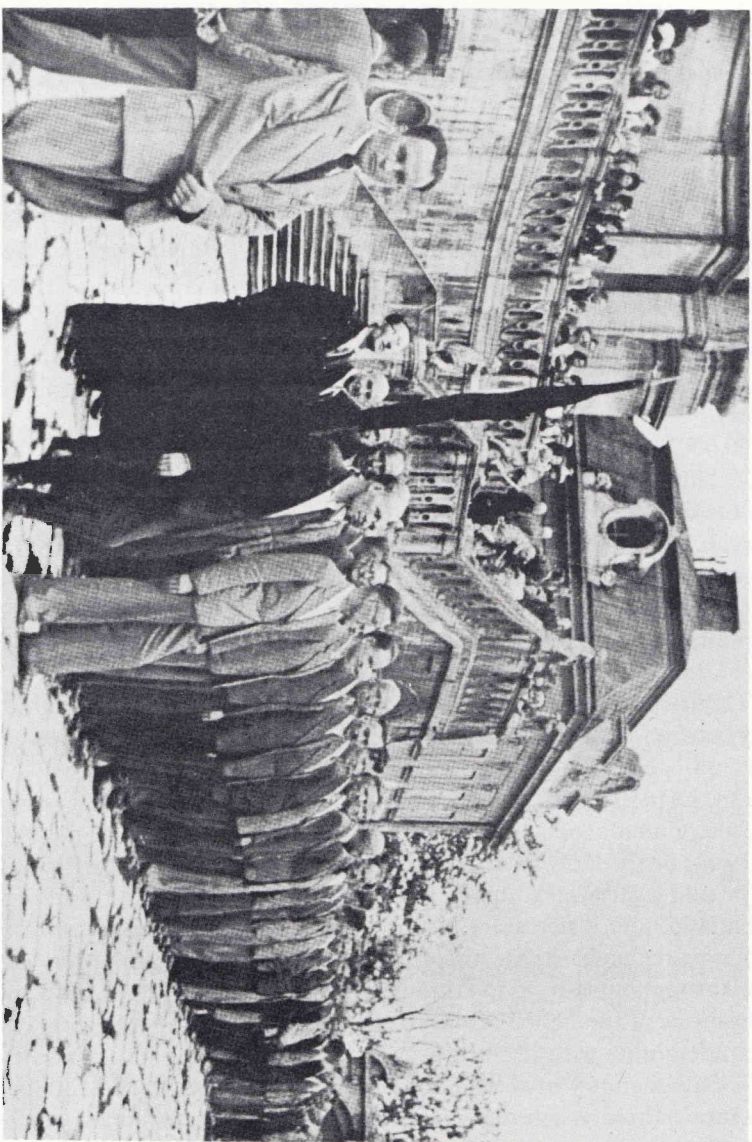
Let us remember these historical events during the year 1983-. Together, all of us, throughout our wide Ukrainian Diaspora — we must take an active role in Celebrations of the "40th" Anniversary of the creation of "Division Halychyna". Let us commemorate with deep respect and eternal Love, and promise to keep forever alive — the memory of the fallen warriors of our renowned Military Formation!

During those enormously difficult and unfavourable times for our people, they fought for the Ukrainian cause, and for this we will forever honour them.

**BROTHERHOOD OF VETERANS OF THE
FIRST UKRAINIAN DIVISION
OF UKRAINIAN NATIONAL ARMY**

DR. M. MALECKY
PRESIDENT

R. KOLISNYK
SECRETARY

**18 липня 1943 р. Старшини-добровольці перед вїздом на перевишкіл
прийшли попрощати Митрополита Андрея Шептицького і просити
Його благословення.**

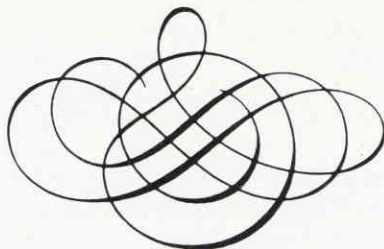
ПРОГРАМА — PROGRAMM

1. Внесення прапорів — під командою сотника Володимира Молодецького
Marching Colours — Captain V. Molodecky.
2. Відкриття — д-р Остап Сокольський, голова Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, Канада. Opening Remarks — O. Sokolsky, President, Brotherhood of Veterans of the 1st Div. UNA. Canada.
3. “О Канада”; “Ще не вмерла Україна” — Хор “Бурлака” диригент Олег Хміль
“O, Canada”; “Sche ne wmerla Ukraina” — Burlaka Choir, Conductor-O.Chmil.
4. Тост за Королеву Єлисавету II — Toast to the Queen Elizabeth II.
5. Вечеря — Dinner.
6. Представлення почесних гостей — Presentation of the Guests of Honor.
7. Промовці — Speakers.
Сотник Богдан Панчук, голова Союзу Українських Канадських Ветеранів.
Captain Bohdan Panchuk, President, Ukrainian Canadian Veterans' Association,
хорунжий Осип Голинський, голова Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, США
Lt. O. Holynsky, President, Brotherhood of Veterans of the 1st Div., UNA, USA.
Сотник д-р Мирослав Малецький, голова Головної Управи Братства кол.
вояків 1-ої УД УНА.
Captain M. Malecky, President, Brotherhood of Veterans of the 1st Div. UNA.
8. Почесний гість-генерал-полковник Степан Ф. Андруник. Guest of Honour —
Brigadier-General Stephen F. Andrunyk.
9. Привіти
10. Баль комбатантів

Господар — Master of Ceremonies
Сотник д-р Петро Смильський
Captain Dr Peter Smylsky, DDS

Неділя, 12 червня 1983 — 3:00 по полудні

**ЗЛОЖЕННЯ ВІНКА
БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА УКРАЇНСЬКИМ ВОЯКАМ
в Українському парку**

Sunday, June 12, 1983, 3:00

**WREATH-LAYING CEREMONY
at
UKRAINIAN PARK
Scarlet Road & Eglinton Ave., West Toronto**

Відзнака вояків Дивізії на комір
(срібний лев на чорному тлі)

КОМІТЕТ:

Сотник Богдан Панчук

д-р Остап Сокольський

Мирослав Бігус

Іван Падик

Лев Бабій

Василь Чупринда

Петро Дем'янюк

